

[Carsten Raft.]

det ikke saa meget mere. Men det drejer sig om Genansættelse. Jeg skal saamænd gerne tilstaa, at jeg paa det Omraade er enig med det kommunistiske Mindretal i dets Synspunkter over for Lovens Udformning paa dette Punkt.

Der er mellem alle Partier her i Rigsdagen Enighed om, at de værnepligtige skal behandles ordentligt og rimeligt. Der er indført Understøttelsesregler, som ikke er saa gode i Formen, selv om de er blevet bedre, men som i deres materielle Indhold efterhaanden er fuldt tilfredsstillende. Gennem „Folk og Værn“ og paa alle mulige Maader gør man, hvad man kan, for at gøre Forholdene saa gode for Soldaterne som muligt, men saa synes jeg ogsaa, Staten maa sørge for at garantere, gøre alt hvad den kan for, at de unge ikke mister deres Stilling, naar Staten tager deres Arbejdskraft i Tjeneste. Vi har haft Tilfælde Efteraar efter Efteraar, vi har haft Diskussioner efter Diskussioner med bekymrede Forsvarsministre, der havde gjort, hvad de kunde med Henvendelser til Principalerne. Det er utroligt med disse Hundreder af Tilfælde hvert eneste Aar, hvor Folk bliver slaaet ud, fordi Staten indkalder dem, fordi Staten skal have deres Arbejdskraft.

Mit Parti henstiller derfor, at vi undersøger, om der kan gives Regler i Funktionærloven, der, saa vidt det overhovedet er muligt, sikrer de værnepligtige Genansættelse med Bevarelse af Anciennitet i hvert Fald ved Genindkaldelse. At der er et særligt Forhold ved Rekrutindkaldelse, erkender jeg. Vi beder om, at Reglen allerede nu gøres gyldig ved længere Genindkaldelse. Det er alligevel mærkeligt, at man vil afvente en Situation med længere Genindkaldelse og saa lovgive for den. Det var rimeligt, at man tog sin Beslutning allerede nu under rolige Forhold.

Vi henstiller meget, at Civilbeskyttelses Folk ogsaa kommer med ind under Reglen. De er værnepligtige ligesom alle andre, de er i Forvejen en lille Smule overset, de regnes ikke som rigtige Soldater. Men Forholdet er for dem nøjagtigt det samme; da Staten tager deres Arbejdskraft, maa Staten ogsaa behandle dem paa samme Maade, som den behandler Soldaterne, og nævne dem udtrykkeligt.

Men først og fremmest vil vort Parti under Udvalgsforhandlingerne se, om vi kan gøre en Indsats for de Funktionærgrupper, der i de senere Aar har samlet sig under Centralforeningen for danske Funktionærforeninger eller i de mange Firmafunktionær-

organisationer, som efterhaanden er opstaaet. Centralforeningen er kun et Par Aar gammel, tror jeg, men har allerede 13 000 Medlemmer og vokser meget stærkt, og Firmafunktionærforeningerne gror op, bliver stærkere og stærkere. Det er en meget betydelig Befolkningsgruppe, der her er Tale om, og hvis man undersøger deres Organisationsforhold og deres Vilkaar, vil man finde det rimeligt, at naar man lovgiver for Funktionærerne og paa alle Maader hjælper dem til deres Ret, maa man ogsaa tage disse Grupper med ind under sine Overvejelser.

Det drejer sig om Funktionærgrupper, som var meget længe om at organisere sig. De er meget uensartede, og mange af dem er knyttet paa ganske bestemte Maade til deres Arbejdsgivere. Den Strejkeret, som ganske givet til syvende og sidst er en Lønorganisations Kampmiddel, afviser de og kan de ikke benytte sig af, for det første fordi adskillige af deres Medlemmer er saadan placeret, at de efter Septemberforligets Bestemmelser slet ikke har Lov til at strejke, men ogsaa fordi mange af dem er under en Pensionsordning, saa de meget nødt vil udsætte sig for Risiko ved at blande sig ind i en Strejke med dens eventuelle Konsekvenser.

Er det gaaet langsomt med Organiseringen af disse Funktionærer, kan man godt sige, at det er gaaet helt i Staa eller overhovedet slet ikke er sat i Gang, hvad angaar Principalernes Anerkendelse af Organisationsretten og Forhandlingsretten. Nu kan det være meget godt, at Funktionærloven anerkender Funktionærernes Organisationsret og Forhandlingsret. Det kan være meget godt — Grundloven gør det samme —, men hvis der nu er Arbejdsgivere, der hverken bryder sig om Funktionærloven eller Grundloven, er Funktionærerne ilde farne. Der er Firmaer, det har man Rapport om, hvor Funktionærerne i og for sig har Ret til at fremføre deres Ønsker, der skal blot ingen egentlig Forhandling være, og saa faar man et skriftligt Svar. Der har været Firmaer, hvor Direktøren har afleveret et færdigt Svar, saa snart Personalet havde fremstillet Sagen, uden Hensyn til hvad denne Fremstilling gik ud paa. Selvfølgelig er det, som det ærede Medlem Hr. Hauch siger, stadig de daarlige Eksempler, det drejer sig om, men det er for de daarlige Tilfælde vi er nødt til at lovgive. De gode skal nok klare Tingene med deres Folk; det er for de daarlige Tilfælde vi maa yde Beskyttelse.

Centralforeningen havde en Repræsentant i Funktionærudvalget, Fuldmægtig Albrecht, som stillede et Forslag om tvungen Voldgift i disse Sager. Dette Forslag afviste